

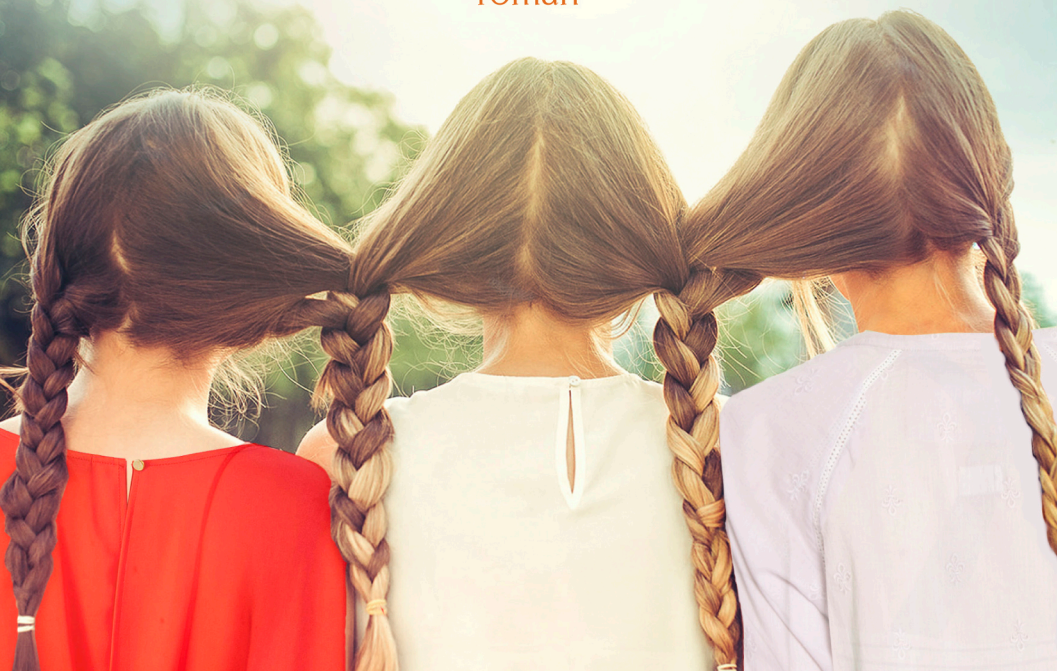
Voor de
liefhebbers van
KAREN
KINGSBURY

Als je me nu zou zien

Courtney Walsh

Tien jaar na de tragische dood van hun vriendin ontmoeten
twee vrouwen elkaar opnieuw voor een bruiloft

roman

Als je me nu zou zien

Courtney Walsh

Als je me nu
zou zien

Roman

Vertaald door Cora Kool

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Cora Kool
Ontwerp omslag: Mark Hesselning
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 2866 9
ISBN 978 90 297 2867 6 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Things Left Unsaid* bij Waterfall Press. Published by arrangement with Waterfall Press, a division of Amazon Publishing, Inc.

© Courtney Walsh, 2018

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Voor mijn jongens Ethan en Sam – jullie zijn de reden
waarom ik zo blij ben dat ik leef.

*Dominee Timothy & Nora Preston
hebben het genoegen u uit te nodigen
voor het huwelijk van hun zoon*

Travis James Preston

met

Elle Porter

Zaterdag 22 juni 2019

om 14.00 uur

*Sweethaven Chapel
Sweethaven, Michigan*

Elle

Lyndie, het gaat nu toch echt gebeuren.
We gaan trouwen!

Lyndie

Gefeliciteerd, Elle! Wat geweldig. Eindelijk is het zover!

Elle

Kun je me later vandaag bellen? Ik wil je iets vragen!

Lyndie

Oeee. Ik zit vandaag in de studio. Morgen?

Elle

O, ik weet dat het niet volgens de etiquette is om het in een berichtje te vragen, maar ik kan niet wachten tot morgen! Wil jij mijn eerste bruidsmeisje zijn? Met jou ben ik het langst bevriend. Het kan niemand anders dan jij zijn.

...

Elle

Lyndie?

Lyndie

Tuurlijk, Elle. Natuurlijk wil ik jouw eerste bruidsmeisje zijn.

Elle

:) DANK JE WEL! Je hoeft niets te regelen! Ik kan bijna niet wachten om je weer te zien! Het is veel te lang geleden.

Lyndie

Inderdaad. Wat zal het fijn zijn om bij te praten.

1

Het moet nu gebeuren, Lyndie. Je mag het niet verknallen.

Lyndie St. James stond in de gang van de Judson Music Studios en ze moest zich ertoe zetten om de deur te openen. Een deur die de afgelopen paar maanden, door de constante opmerkingen dat dit de kans van haar leven was, zo belangrijk was geworden. Andere songwriters zouden ongetwijfeld alles overhebben om zichzelf aan deze mensen te kunnen presenteren.

Ze wist het. Ze zat al lang genoeg in het vak om dat te weten.

Maar als ze daar te lang over nadacht, zou de angst haar te veel worden.

‘Gaan we nog naar binnen, St. James?’ vroeg Dylan Markert. De man achter deze kans van haar leven. ‘Of blijf je hier de hele dag staan?’

Lyndie forceerde een glimlach. ‘Ik ben gewoon even moed aan het verzamelen.’

‘Ik ben bij je om je te helpen – waar heb je moed voor nodig?’ Dylan legde zijn hand op de knop van de deur, die gemaakt was van sloophout. De studio bevond zich in een gerenoveerd pakhuis in Nashville. Het leek erop dat alles van vroeger weer in was, in ieder geval bij Judson Music.

Lyndie zette aarzelend een stap naar achteren. Dylan moest hebben gemerkt dat ze stond te trillen op haar benen, want hij zei: ‘Luister even, Lyndie, je bent een aanstormend talent. Je bent op dit moment een van de veelbelovendste songwriters in het vak. Dat weet je, of niet?’

Ze glimlachte opnieuw zwakjes naar hem. Hoe moest ze anders reageren op die vraag?

‘Je hebt al drie enorme hits geschreven. Het feit dat Jalaire Grant jouw nieuwe nummers wil horen, geeft aan dat ik altijd al gelijk had, wat jou betrof. Dat ziet iedereen, behalve jij.’

‘Ik wil het gewoon niet verprutsen.’

‘Doe dat dan ook niet.’ Hij grijnsde. ‘Hup, kom op. Jalaire wacht.’

Lyndie zou in een paar minuten tijd Jalaire Grant en haar mensen moeten imponeren. Jalaire Grant! Moest ze zich in haar arm knijpen?

Verpruts het niet.

Ze volgde Dylan door de deuropening en hij gebaarde dat ze moest plaatsnemen op een kruk in het midden van het vertrek. Dat deed ze, waarna ze de mannen bekeek die in een halve cirkel aan weerskanten van een heel belangrijke vrouw – Jalaire Grant – zaten.

Hoe was ze hier beland?

O, Cassie, als je me nu zou zien.

Ze kon zich bijna voorstellen dat haar vriendin naast haar zat, dat dit geen solo-optreden was, dat het hun inderdaad was gelukt.

Bijna.

Voorzichtig waagde Lyndie het om een blik op Jalaire te werpen. De vrouw was klein – echt heel klein – en hoewel ze meestal was uitgedost met lagen make-up, een grote bos haar en in outfits waar haar moeder van zou moeten blozen, zag Jalaire er vandaag heel... normaal uit. Alledaags zelfs.

Een deel van haar ragfijne witte blouse was in haar spijkerbroek gestopt en ze had sleehakken aan. Honingblond haar golfde losjes over haar rug. Zonder de outfits, make-up en gekleurde pruiken was Jalaire Grant een heel gewone vrouw.

Maar als dat zo was, waarom werd Lyndie dan zo zenuwachtig van haar?

Lyndie had de verhalen gehoord – de vrouw was een diva – maar vandaag kon ze die geruchten bijna niet geloven. Vandaag zag Jalaire Grant eruit als iemand met wie Lyndie een kop koffie zou willen drinken.

Hoe dan ook, het deed er niet toe. Jalaire was een grote ster en ze wilde Lyndies nieuwste nummers horen.

Dit moest wel een droom zijn, toch?

Lyndie richtte haar blik op Dylan. Haar manager was ouder, wijzer, gewiekster. Lyndie was nog geen dertig. Ze wist dat ze niet de levenservaring van veel andere songwriters had, maar blijkbaar had ze een ‘nieuw geluid’. En blijkbaar was dat belangrijk.

Dylan was zeker vijf minuten bezig geweest om haar op te peppen met zijn ze-komt-naar-jóú-toe-praatje in zijn kantoor bij Judson Music toen Lyndie die ochtend was gearriveerd. Hij wilde haar het gevoel geven dat zij de controle over de situatie had, maar zodra ze zojuist het vertrek was binnengegaan en Jalaire had gezien, waren alle waanideeën daarover verdwenen.

Jalaire Grant had geen woord gezegd, maar zij had hier de touwtjes in handen.

Lyndie had daar bewondering voor. En het maakte haar bang. Op een dag zou zij misschien degene zijn die de dienst uitmaakte.

‘Wat hebt u voor ons in petto, mevrouw St. James?’ vroeg een van de mannen.

Zijn vraag herinnerde haar weer aan wat ze moest doen en ze schudde haar gedachten van zich af. Dit was niet het moment om haar concentratie te verliezen.

Niet het moment om aan het huwelijk te denken. Aan Elle of Travis. Of Cassie. Of Tucker. Niet het moment om na te denken over het feit dat ze al over drie dagen in Michigan werd verwacht en het enige wat haar daar te wachten stond verdriet was.

‘Lyndie?’

Ze zag Dylans waakzame blik. Hij wist dat ze snel geneigd was tot dagdromen, hoewel hij er waarschijnlijk van uitging dat die dagdromen volledig bestonden uit songteksten en niet uit onwelkome herinneringen. Dat laatste was haar altijd zo goed afgegaan, alsof ze een kistje had gevonden, daar alles in had gestopt wat ze wilde vergeten en het op een plek had begraven

waar niemand het ooit zou vinden.

Maar af en toe verscheen er een barstje in dat kistje – net voldoende om iets onaangenaams naar buiten te laten, en dat kreeg haar dan in zijn greep.

Waarom kan ik het niet gewoon van me afzetten?

Dylan keek met opgetrokken wenkbrauwen naar haar, hij verwachtte duidelijk iets opzienbarends. Had ze iets opzienbarends te presenteren? Vanaf het moment dat ze erin had toegestemd om deel uit te maken van het huwelijk van Elle – dat ze best in Chicago hadden kunnen houden, waar Elle en Travis woonden en wat veel handiger geweest zou zijn – was ze al uit haar doen. Blijkbaar werd componeren lastig als er een barstje in het kistje kwam.

En dit was geen goed moment voor een writer's block. Ze hoopte dat het nummer dat ze zo zou laten horen voldoende zou zijn om Jalaires interesse te wekken, maar Lyndies maag was van streek en haar ademhaling onregelmatig.

Ze haakte haar hakken om de voetsteun van de kruk en liet de gitaar op haar knie rusten. Ze nam de juiste positie in en maakte voor het eerst oogcontact met Jalaire.

De vrouw werkte inmiddels al jaren in de muziekwereld en volgens Dylan wilde ze zichzelf graag opnieuw uitvinden.

'Wat houdt dat in?' had Lyndie hem gevraagd, want 'opnieuw uitvinden' kon talloze dingen betekenen.

Hij had zijn schouders opgehaald. 'Ik denk dat we daar wel achter komen. Maar wat je ook doet, je moet niet dweperig tegen haar doen. Daar hebben celebrity's een hekel aan. Je bent een prof. Gedraag je professioneel.'

Zo voelde Lyndie zich allesbehalve.

'Ik heb vandaag drie nummers voor je,' zei ze nu tegen Jalaire; ze had het gevoel dat ze losstond van haar lichaam, alsof haar stem niet van haarzelf was.

Niet dweperig doen. Gedraag je professioneel.

'Fijn dat je me de kans geeft om voor je te spelen.' Ze liet de vertrouwde beginakkoorden horen van een nummer waar ze

verschillende weken aan had gewerkt. Het was nog niet perfect, maar was anders, en als Jalaire eropuit was om zichzelf opnieuw uit te vinden, misschien was dit dan een van de manieren waarop dat kon?

Lyndie zong al haar nieuwe nummers en toen ze het laatste akkoord aansloeg, hield ze haar blik op de grond gericht, bijna te bang om op te kijken en haar toekomst in de ogen van vreemden te lezen.

Na een paar seconden sloeg ze eindelijk haar ogen op. De mannen leken allemaal te wachten, alsof ze geen van allen iets konden zeggen zonder eerst Jalaire's mening te hebben gehoord. Lyndie's blik verplaatste zich naar de zangeres en ze zag Jalaire staren. Naar haar. Lyndie had niet het lef om weg te kijken, maar Jalaire's gelaatsuitdrukking bracht haar van haar stuk. Kon deze vrouw Lyndie's gedachten lezen?

‘Heren, we willen de kamer graag voor onszelf hebben.’

Lyndie's ogen schoten naar Dylan; zijn verraste blik maakte haar duidelijk dat dit ongebruikelijk was. De andere mannen deden wat Jalaire van hen had gevraagd en verlieten het vertrek in stilte. Maar Dylan bleef bewegingloos aan het eind van de halve cirkel zitten.

‘Meneer Markert?’ Jalaire keek hem aan.

‘Ik ben Lyndie's manager, Jalaire. Ik ga nergens heen.’

Ze keek hem recht in de ogen. ‘We gaan alleen maar een gesprekje voeren. Ze gaat niets ondertekenen en er zullen geen onderhandelingen zijn. Maar het gesprek is privé.’

Een paar seconden lang was de spanning voelbaar, totdat Dylan eindelijk opstond. Hij keek naar Lyndie.

‘Het is prima, Dylan,’ zei ze, hoewel het absoluut niet prima aanvoelde.

Nadat hij was vertrokken, stond Jalaire op en bewoog haar armen alsof ze haar spieren losmaakte. ‘Zulke dingen zijn altijd zo formeel.’ Ze liep het vertrek door en pakte een flesje water. ‘Dylan heeft me je demo laten horen.’

Lyndie voelde haar wangen warm worden.

‘Er ontbreekt iets.’

Ze zette zich schrap voor de harde waarheid. ‘Wat ontbreekt eraan?’

Jalaire nam een slok water, deed het dopje weer op de fles en keek haar aan. ‘Jij.’

Lyndie stond op. ‘Ik begrijp je niet.’

‘Je nummers zijn prachtig. Melodieën die uniek zijn, maar pakkend – ik blijf ze wekenlang neuriën. Maar je teksten zijn’ – Jalaire ademde in – ‘nietszeggend.’

Ze had het dus verknald. Het zat erop. ‘Nou, bedankt voor de kans die je me hebt geboden.’ Lyndie opende haar gitaarkoffer en legde het instrument erin.

‘Wacht even. Geef je het echt zo snel op?’

Lyndie kalmeerde iets. ‘Je zei net dat mijn nummers nietszeggend zijn.’

‘De tékst is nietszeggend. Maar de nummers zijn fantastisch. Ik zou je kunnen adviseren om samen te werken met een tekstschrijver, maar ik denk dat dat in dit geval niet goed is. Ik denk dat je deze nummers zelf moet te schrijven.’

‘Maar ik heb ze al geschreven.’

‘Maar ze zijn niet af.’

Lyndies hoofd tolde. Ze wist niet hoe ze het moest aanpakken, wat Jalaire wilde.

‘Luister, Lyndie. Ik heb de top bereikt door het zingen van liedjes voor prepubers, maar zo iemand ben ik niet meer. Ik heb meer levenservaring. Ik wil niet zingen over iets waar ik niets mee heb – maar dat kan alleen als jij me nummers geeft waar jij iets mee hebt. Ik weet dat je niet zo oppervlakkig bent als je laat doorklinken. Je houdt je in.’

Lyndie keek de andere vrouw recht in de ogen. Ze had de kunst van het sterk en zelfverzekerd overkomen onder de knie, maar vanbinnen voelde Lyndie zich hypocriet. Vanbinnen wilde ze huilen.

‘Kom met iets echts naar me toe,’ zei Jalaire. ‘Ik weet dat ik het dan geweldig zal vinden.’

Jalaire liep langzaam naar de plek waar ze had gezeten en pakte haar oversized tas van de grond. Die tas kostte waarschijnlijk meer dan wat Lyndie per maand aan huur betaalde.

‘Wat bedoel je precies?’ vroeg Lyndie.

‘Ga nog een keer aan de slag. En bel me als je een nieuw nummer hebt.’ Ze stak haar hand in de tas en haalde een klein, wit kaartje tevoorschijn, waarna ze naar Lyndie toe liep en het haar toestak. ‘Iets echts. Ik wil alleen iets ten gehore brengen waarmee ik iets zég.’

‘Dus je geeft me nog een kans?’ Ze nam het kaartje aan, dat op een telefoonnummer na volledig blanco was. Jalaire Grant gaf haar telefoonnummer aan Lyndie?

Jalaire glimlachte en een fractie van een seconde had ze iets weg van een oudere zus. ‘Je hebt talent, Lyndie. Je bent alleen afstandelijk. Je moet aan mij vertellen hoe het voelt als je een gebroken hart hebt of als je iemand moet missen van wie je houdt. Vertel me over die keer dat je iemand verloor die belangrijk voor je was of toen je het zo gigantisch verknalde dat je er nog steeds slapeloze nachten van hebt. Zet dat op papier. Je moet terugkeren naar je eigen verdriet om op de proppen te komen met iets wat echt betekenis heeft. Dat is artiesten eigen. We hebben verdriet.’

Lyndies keel werd droog. Ze was niet van plan om dat te doen.

Kon ze de boel voor de gek houden – beter improviseren dan ze dit keer had gedaan?

‘Laten we over een paar weken weer met elkaar afspreken om te zien hoever je bent.’ Jalaire hing de tas aan haar schouder. ‘Ik verwacht iets heel bijzonders.’

Maar Lyndie wist wel beter. Bepaalde pijn was het misschien waard om opnieuw te beleven om geweldige kunst voort te brengen, maar dat gold niet voor die van Lyndie.

En ze was ook niet van plan om het te proberen.

2

Het was warm in het appartement. Benauwd. Met de royalty's van haar laatste nummer had Lyndie een halfjaar geleden naar een flatje voor zichzelf kunnen verhuizen, maar ze moest er nog een thuis van maken. Er hingen geen foto's aan de muur, er waren geen leuke kussens, gordijnen of spreuken. Al met al heel functioneel, maar er was niets waardoor iemand het gezellig zou vinden.

Wanneer zou ze ermee ophouden om als een zwerver te leven? Ze ging zich hier settelen, dus het zou verstandig zijn als ze haar spullen eens uitpakte. Daarbij, ze moest blij zijn dat ze weg was uit de drie appartementen waar ze had gewoond sinds ze was afgestudeerd. Die waren niet echt een verbetering geweest ten opzichte van haar onderkomen op de campus en ze had altijd minstens twee kamergenoten gehad.

Het was juni en zelfs zij moest toegeven dat het misschien tijd werd om de airco aan te zetten.

Lyndie deed de dingen die ze altijd deed als ze thuis kwam van haar werk. Sleutels ophangen. Schoenen uitdoen. Iets gemakkelijk aantrekken (korte broek en een topje). De karaf vullen met ijswater. Planten water geven. De post doornemen.

Ho.

Uit de stapel reclamefolders viel een helderwitte envelop. De afzender in zwart schuinschrift gaf de naam 'Jacobs' aan.

Het huwelijk was het enige wat ze aankon. Het was meer dan ze aankon. Ze had ingestemd met Elles verzoek, omdat ze zich verplicht voelde. Omdat ze wist dat Elle niemand anders had. Maar het had Lyndie maanden gekost om zich te verzoenen met het feit dat ze had beloofd om terug te keren naar Sweethaven

en als ze eraan dacht leek het vaak niet echt.

Ik vlieg over drie dagen naar Michigan.

Het was echt.

En nu dit?

Een barst in het kistje.

Nee. Ze wilde dat niet opnieuw meemaken. Dat kon ze niet. Ze had er te hard aan gewerkt om het te begraven.

Maar de witte envelop lag tartend op het aanrecht. Ze pakte hem op, scheurde hem open en las de tekst die binnenin de kaart stond.

We nodigen je uit voor een Ode aan het leven – een herdenkingsdienst en bijeenkomst – ter gedachtenis aan onze geliefde dochter Cassandra Joy Jacobs. Wij vragen je om samen met ons te gedenken dat ze tien jaar geleden is overleden. En we willen vieren dat ze in ons leven zo'n lichtend voorbeeld was.

Liefs,

Karen & Davis Jacobs

Intuïtief draaide Lyndie de kaart om en ze zag een met de hand geschreven berichtje van Cassies moeder.

Lieve Lyndie,

Je komt vast en zeker deze kant op voor de grote dag van Elle en Travis, en we weten dat je het druk hebt, maar willen je heel graag zien. En we zouden het zelfs nog fijner vinden als je dan bij ons wilt logeren. Het zou heel veel voor me betekenen om Cassies twee beste vriendinnen hier te hebben op de gedenkdag van haar overlijden. Ik kan niet geloven dat het al tien jaar geleden is. Ik hoop dat het goed met je gaat en zie ernaar uit om bij te praten.

Liefs,

Mama J.

PS We kunnen s'mores maken in de achtertuin, zoals we vroeger altijd deden. Als ik het me goed herinner, had jij daar graag van die chocoladecupjes met pindakaas bij?

Lyndie legde de kaart neer en liep weg uit de keuken, in een poging Cassies gezicht uit haar gedachten te krijgen. Haar vriendin met haar donkere haar en donkere ogen was zo vol levenslust geweest. Dat maakte haar dood des te moeilijker.

S'mores was hét zomerritueel geweest. Hoe ouder de meiden werden, hoe vaker Cassie had gedaan alsof het haar irriteerde dat haar moeder erop stond om de lekkernij in de achtertuin te maken bij het begin van elke zomer. Maar in werkelijkheid waren ze er stiekem allemaal dol op geweest. Ze hadden het heerlijk gevonden dat Cassies moeder er met zo veel tamtam voor zorgde dat ze allemaal bij elkaar waren.

'Het is pas zomer als ik ál mijn kinderen onder één dak heb,' had ze vaak met een blik op Lyndie en Elle gezegd. Lyndie kwam uit een fijn gezin, maar dat ze de Jacobs' als 'bonusfamilie' had – dat voelde een beetje als een lot uit de loterij.

In de zomers had ze zo'n beetje bij Cassie en haar familie gewoond. Elle, Cassie en zij gingen te laat naar bed en stonden toch vroeg op, deden dan hun badpak aan en vertrokken naar het meer, waar ze vervolgens de hele dag bleven.

Mama J. kwam dan elke dag rond het middaguur een koelbox vol met broodjes, frisdrank en chips brengen. Samen met een hele trits waarschuwingen, zoals: 'Zorg ervoor dat je je ook insmeert op plekken die je niet kunt zien, niet alleen op de zichtbare plekken. De bovenkant van je oren, je nek...'

Cassie had haar dan altijd afgekapt met 'ma-ham', waarop Karen Jacobs naar Lyndie knipoogde en met een wuivend gebaar terugging.

Die zomers hadden Lyndie door heel wat koude winters in Illinois gesleept. De ouderwetse buitenwijk in Chicago was heel leuk, maar kon niet tippen aan Sweethaven. Vanaf het moment dat ze half augustus Michigan verliet, telde ze de dagen af totdat

ze eind mei weer kon terugkeren. Nu ze eraan dacht, zag zelfs zij in hoe jammer het was dat ze dat deel van haar leven achter zich had gelaten. Ze had het goede samen met het slechte weggegooid.

Normaal gesproken brachten herinneringen aan Cassie tegenstrijdige gevoelens met zich mee, een strijd tussen diep verdriet – ook na al die jaren nog zó sterk – en het heerlijke besef dat ze ooit een vriendin had gehad tegen wie ze alles kon zeggen, iemand die al haar geheimen kende en toch van haar hield.

Maar aan de andere kant, zelfs Cassie had niet alles geweten, toch?

Het verleden had zich als een sliert zeewier om Lyndies enkels gewikkeld en deed zijn best om haar op de knieën te krijgen.

Maar ze zou er niet voor buigen. Ze kon dit niet nog een keer beleven.

Lyndie liep naar de bank en ze zat nog maar net, toen de telefoon ging. Toen ze hem pakte, las ze op het schermpje: *Mam*. Uit ervaring wist ze dat haar moeder, als ze niet opnam, net zo vaak zou terugbellen totdat ze haar aan de lijn kreeg.

‘Hoi, mam.’

‘O, dit keer neem je wel op. Ik dacht dat je expres niet opnam als ik belde.’

Typisch mam.

Susan St. James was wat de psychologen tegenwoordig een ‘helikopterouder’ zouden noemen. Het probleem was alleen dat haar enige kind volwassen was en het huis uit.

Lyndie was achtentwintig, maar haar moeder behandelde haar nog altijd niet als een volwassene. Nog geen twee maanden geleden had Susan een ‘in krachtige bewoordingen’ geschreven brief naar een muzikrecensent gestuurd die had beweerd dat Lyndies teksten ‘cliché’ waren. Daar was ze nog steeds niet overheen, vooral ook omdat de recensent iemand was die ze persoonlijk had ontmoet. Hem opnieuw tegenkomen na zijn niet bepaald enthousiaste beoordeling zou op zichzelf al pijnlijk zijn geweest – en nu zou het ronduit vernederend zijn.

‘Vertel het eens!’ Lyndie probeerde haar stem luchtig te houden, alsof dat de knoop in haar maag kon wegduwen.

‘Karen Jacobs belde me vandaag.’

Hoe kon het ook anders.

‘Ik had nog niet door dat het huwelijk en de herdenkingsdienst zo dicht op elkaar zijn.’

Opvallend, het was het eerste wat Lyndie had gedacht toen Elles trouwkaart drie maanden geleden was gearriveerd.

‘Elle en Travis hebben zich waarschijnlijk niet gerealiseerd hoe moeilijk dat voor Karen zou zijn.’

Of voor mij.

Haar moeder zou hier urenlang over blijven praten als Lyndie haar haar gang liet gaan – en dat wilde Lyndie niet. Ze had zelf problemen die opgelost moesten worden. Bijvoorbeeld hoe ze een emotioneel nummer kon schrijven voor een superster, terwijl ze zo haar best had gedaan om elk beetje emotie uit haar binnenste te verdrijven.

‘Hoe is het ermee, mam?’

‘O, het gaat prima met ons. Je gaat naar die plechtigheid voor Cassie, toch?’

Het was duidelijk dat ze vastberaden was om dit deze dag te bespreken. Lyndie zweeg even om vanbinnen een mentale muur op te trekken – eentje met een bord waarop ‘verboden voor gevoelens’ stond.

Aan Cassie denken, betekende denken aan de avond waarop ze was omgekomen. En dat was de avond waarop alles faliekant mis was gegaan.

Muur optrekken. Niets naar binnen laten. Niets naar buiten laten.

‘Ik zou het geen “plechtigheid” willen noemen,’ zei Lyndie.

‘Nou, je weet dat wij er niet naartoe kunnen, vanwege onze reis naar Jamaica, maar jij gaat wel, toch? Ik bedoel, je bent er dan toch al. Het zou nergens op slaan als je het zou missen. En misschien is het goed voor je.’

Lyndie reageerde niet. Ze werd in beslag genomen door de franjes van de gehaakte deken die over de armleuning van de bank hing.

‘Lyndie?’

‘Hè?’

‘Hoorde je wat ik zei?’

‘Ik heb je gehoord, mam. Je wilt dat ik ga. Je denkt dat het goed voor me zal zijn.’

‘Gaat het wel met je?’

Hoewel Lyndie in alle opzichten volwassen was, bracht de vraag van haar moeder iets in haar teweeg, voelde ze zich weer een puber. Ze wilde schreeuwen: *Nee! Het gaat niet goed met me! Het gaat al heel lang niet goed met me!*

Maar voor een dergelijke uitbarsting zou ze een verklaring moeten geven – en daar was ze niet toe bereid. Niet tegenover Susan. Niet vanavond.

‘Het gaat prima, mam.’ Een van de grootste leugens die ze ooit had verteld.

‘Ik weet dat je op het moment heel wat op je bordje hebt.’

Lyndie haalde de telefoon weg van haar oor. Ze kon er niet tegen. Ze kon niet luisteren naar de bemoedigende woorden van een vrouw die alleen maar flarden van de waarheid kende, schilfers van een verhaal dat niet ontrafeld hoefde te worden.

Toen Lyndie het toestel weer naar haar oor bracht, zaagde haar moeder er nog steeds over door dat ze zo bezorgd was.

‘Je hebt het contact met al je vroegere vrienden verbroken – geen wonder dat Elle mij om jouw contactgegevens moest vragen.’

Lyndie hield de telefoon weer van zich af en liet haar hoofd op de rand van de bank rusten. Kon ze maar ophangen zonder dat dat gevolgen had.

Een paar seconden later durfde ze het weer aan om te luisteren, dus bracht ze de telefoon naar haar oor.

‘Waarom heb ik het gevoel dat je er met je gedachten niet bij bent? Praat ik tegen een muur?’

‘Ik luister, mam,’ zei Lyndie afwezig. ‘Waar is pap?’

‘Je wilt altijd liever met je vader praten dan met mij,’ zei ze. ‘Hij is buiten in de tuin. Je weet hoe druk hij is met die planten.’

Dat wist ze, maar eigenlijk ook weer niet. Het was niet zo dat Lyndie de afgelopen tijd terug was geweest in Illinois. Ze was op haar achttiende naar Belmont University in Nashville gegaan en had niet meer teruggeblikt. Hoe zou ze dat moeten doen? Thuis herinnerde haar aan alles wat ze verondersteld werd te zijn – en dat was alles wat ze níét was.

‘Luister, ik weet dat je niet graag aan Cassie denkt,’ zei haar moeder.

Het verdriet was bezig met een poging om haar hart binnen te dringen. Maar ze had dit achter zich gelaten, toch? Waarom kon ze niet aan Cassie denken – zich in ieder geval de fijne momenten herinneren – zonder het gevoel te hebben dat ze doormidden brak? Die tien jaar hadden voldoende moeten zijn om haar de tijd en de ruimte te geven om zich weer de oude te voelen, maar dat was niet zo. Waarom had het verleden haar zo in zijn greep? Daardoor bleef ze alles wegstoppen. Daardoor zou ze nooit een geschikt nummer voor Jalairé kunnen schrijven.

‘... dat zal je goeddoen.’ Haar moeder sprak op besliste toon en Lyndie beseftte dat haar gedachten waren afgedwaald en dat het haar grotendeels was ontgaan wat haar moeder had gezegd. Maar ze wist hoe ze de hiaten moest opvullen. Die lieve oude Susan was nooit zo verrassend.

‘Ik ga proberen ernaartoe te gaan, mam,’ zei Lyndie die het liefst in bed wilde kruipen om het dekbed over zich heen te trekken en te gaan slapen. Maar soms drongen de herinneringen zelfs tot haar dromen door.

Ze was nergens veilig.

‘Karen zei dat ze je had uitgenodigd om bij hen te logeren en we waren het erover eens dat je, als je daar vrijdag bent, een dag of twee bij de familie Jacobs kunt doorbrengen voordat al dat gedoe met dat huwelijk begint, wat Karen erg op prijs zou stellen. Bij hen logeren is natuurlijk het meest logische, omdat wij ons vakantiehuis niet meer hebben. Soms mis ik het, jij niet?’

Lyndie mompelde een onverstaanbaar antwoord.

‘Het zal goed voor je zijn om alles even achter je te laten.

Verandering van omgeving. Misschien doe je wel inspiratie op. Je hebt tenslotte heel wat nummers geschreven op het strand van Sweethaven.'

Dat was inderdaad zo. Op die plek was haar liefde voor muziek begonnen, vooral dankzij Cassie. Cassie was de zangeres geweest die graag op de voorgrond trad, terwijl Lyndie zich liever op de achtergrond hield. Maar Lyndie had gevoel voor melodie en akkoorden en voor het schrijven van de perfecte songtekst. Cassie had ervan gedroomd dat zij tweeën op een dag zouden doorbreken – ze was er zo van overtuigd geweest dat ze die x-factor hadden.

Maar voor Cassie zou die dag nooit komen.

En wat Lyndie betrof, nou, op eigen kracht doorbreken leek haar onmogelijk.

'Ik moet ophangen, mam.' Lyndie wist dat het nogal abrupt was, maar ze had lucht nodig. Ze mompelde een snelle afscheidsgroet en verbrak de verbinding. Vervolgens dwong ze de zuurstof naar haar longen.

Het beeld van Cassies kamer verscheen op haar netvlies.

Lag die oude quilt nog steeds op dat grote bed van haar? Die haar oma had gemaakt toen Cassie nog maar een baby was? De zachte, versleten deken was er in hun puberteit altijd geweest tijdens de logeerpartijen. Hoe vaak was het niet gebeurd dat ze met zijn drieën dicht op elkaar in dat bed in slaap waren gevallen, nadat ze de hele avond hadden gepraat over jongens en hardop over de toekomst hadden gedroomd? Dat, of ze hadden hun spullen naar de slaapveranda gesjouwd, waar het geluid van krekels hen tijdens warme zomeravonden in slaap had gesust.

Hoe kon ze daarnaar teruggaan? Terug naar die kamer, alsof de tijd stil was blijven staan, alsof zij niet was veranderd?

Maar ook: hoe kon ze dat níét doen? Ze zou in Sweethaven zijn. Ze moest Karen en Davis Jacobs opzoeken. Ze moest aanwezig zijn bij de herdenking van Cassie.

Het was geen ideale situatie, maar Lyndie had geleerd hoe ze haar onwelkome herinneringen moest wegstoppen. Misschien

was het tijd om weer terug te gaan naar die veelbezochte plekken van vroeger, om alles het hoofd te bieden.

En om vervolgens, nadat ze alles had verwerkt en afgesloten, weer te vertrekken.

Sommige dingen moeten hardop gezegd worden... alleen zo verliezen ze hun macht

Als haar vriendin Elle gaat trouwen, is Lyndie St. James blij voor haar. Maar de bruiloft... daar ziet ze als een berg tegen op. Ze wil helemaal niet terugkeren naar Sweethaven, waar zij en Elle in hun jeugd de zomers doorbrachten. Sweethaven: de plek waar Lyndie de mooiste tijd van haar leven had, die plotseling ophield na de tragische dood van haar vriendin Cassie. Sindsdien loopt ze rond met een donker geheim, dat ze zo diep mogelijk probeert weg te stoppen.

Maar Lyndie is niet de enige die iets verborgen houdt. Cassies ouders en broer worstelen nog elke dag met het verlies van hun dochter en zus. En Elle, de laatste persoon die Cassie in leven zag, torst een ondraaglijke last met zich mee.

Nu ze allemaal weer bij elkaar zijn, staat ieder van hen voor de keuze: de waarheid vertellen en steun bij elkaar vinden, of voor altijd verder leven in de schaduw van Cassies dood.

Courtney Walsh is acteur, theaterregisseur en schrijver. Ze woont in Illinois in de Verenigde Staten, waar ze samen met haar echtgenoot een jeugdtheater runt.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERIJ UTRECHT

NUR 302

ISBN 978 90 297 2866 9

9 789029 728669